

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 242/09-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. septembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Z. K., H., toho času vo výkone trestu, zastúpeného advokátom JUDr. P. K., K., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 To 15/2006 z 24. júla 2007 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tdo V 2/2008 z 26. januára 2009, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Z. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. mája 2009 doručená sťažnosť Z. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 To 15/2006 z 24. júla 2007. Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľ namieta porušenie svojich práv aj uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V 2/2008 z 26. januára 2009.

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol: „Rozsudkom KS v Košiciach zo dňa 27. 10. 2004 č. k. 3 T 7/03-808 som bol so spoluobžalovaným M. L. uznaný za vinného zo spáchania trestného činu vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. j) Tr. zák. v súbehu s trestným činom porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 238 ods. 1, ods. 3 Tr. zák.…”

Obžalovanému Z. K. prvostupňový súd podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere dvanásť rokov…

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. súd prvého stupňa uložil obom obžalovaným povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenej R. R. škodu vo výške 15 457 Sk.

Proti tomuto rozsudku som podal aj so spoluobžalovaným L. odvolanie, ktoré však bolo uznesením Najvyššieho súdu SR podľa § 256 (Trestného poriadku, pozn.) zo dňa 24. júla 2007 spis. zn. 2 To 15/2006 zamietnuté.

Proti tomuto uzneseniu som podal prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie ktoré však bolo dovolacím súdom podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietnuté, z dôvodov ktoré vyplývajú z priloženého uznesenia NS zo dňa 26. 1. 2009 sp. zn. 1 Tdo V 2/2008.

Chcem upriamiť pozornosť Ústavného súdu SR na skutočnosť že prostredníctvom svojho obhajcu som už podal ústavnú sťažnosť dňa 24. 9. 2007, ktorá však bola odmietnutá v podstate z dôvodu, že neboli využité všetky dostupné právne prostriedky na všeobecných súdoch.

Medzičasom, ako som už uviedol, bolo odmietnuté moje dovolanie, teda vyčerpал som neúspešne všetky právne prostriedky, ktoré mi umožňuje slovenské zákonodarstvo.

Domáham sa preto svojich ústavných práv na spravodlivý proces týmto spôsobom prostredníctvom ÚS, keďže som presvedčený, že došlo k porušeniu môjho základného ústavného práva na nezávislom a nestrannom súde, ako aj práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

Vo veci samej poukazujem na svoju doterajšiu obranu v tom zmysle, že ani ja, ani spoluobžalovaný L. sme sa nikdy nepriznali k žalovanému skutku, ktorý sme nespáchali.

Odsudzujúce rozhodnutia sú založené na veľmi labilných dôkazoch, ako je pachová stopa (podľa nás vykonštruovaná) a cez svedectvo M. G., mentálne retardovanej mladej rómkky, ktorá tvrdí že som jedným z otcov jej početných detí aj preto mala motív vypovedať v tejto veci krivo. Zároveň poukazujem na ďalšie skutočnosti, ktorými som sa bránil v základnom konaní a ktoré vyplývajú zo spisu.

Vzhľadom k uvedenému teda podávam túto ústavnú sťažnosť s poukazom na ust. čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva nezávislom a nestrannom súde... Taktiež sa domáham ochrany podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, konkrétne práva na spravodlivý proces, ktoré právo bolo hrubo porušené, keďže ja som, ako som uviedol sa nedopustil žiadneho trestného činu v zmysle odsudzujúcich rozhodnutí súdov.“

3. V petite sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Sťažovateľovi Z. K. bolo porušené základné ústavné (právo, pozn.) podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, ako aj právo na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Zrušuje sa uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 24. 7. 2007, sp. zn. 2 To 15/2006 a prikazuje sa, aby tieto súdy vo veci znovu konali a rozhodli.

3. Sťažovateľovi sa priznáva právo na náhradu všetkých trov konania.“

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. Predovšetkým treba poukázať na to, že konanie a rozhodovanie všeobecných súdov v označenej trestnej veci sťažovateľa už bolo predmetom rozhodovacej činnosti ústavného súdu na podklade dvoch predchádzajúcich sťažností podaných sťažovateľom. Ako aj sám sťažovateľ uvádza v sťažnosti, o ktorej bolo rozhodnuté týmto uznesením, prvou sťažnosťou (doručenou ústavnému súdu 24. septembra 2007) namietal porušenie svojho základného ústavného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 T 7/03 z 15. novembra 2005 a rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 15/2006 z 24. júla 2007. O tejto prvej sťažnosti rozhodol ústavný súd uznesením I. ÚS 51/08 zo 7. februára 2008 tak, že sťažnosť odmietol pre neprípustnosť. Dôvodom odmietnutia sťažnosti bolo, že sťažovateľ pred podaním sťažnosti na ústavnom súde nevyužil iný účinný právny prostriedok na ochranu svojich základných práv, a to dovolanie podľa ustanovenia § 368 a nasl. Trestného poriadku.

7. Z obsahu sťažnosti, o ktorej bolo rozhodnuté týmto uznesením, vyplýva, že sťažovateľ (spolu so spoluobvineným M. L.) podal proti uzneseniu najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd ako dovolací súd uznesením sp. zn. 1 Tdo V 2/2008 z 26. januára 2009 tak, že dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

8. Pokiaľ teda sťažovateľ sťažnosťou, o ktorej bolo rozhodnuté týmto uznesením, namieta porušenie svojich práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 15/2006 z 24. júla 2007 ako odvolacieho súdu, v súlade s ústavným princípom subsidiarity vyjadreným v čl. 127 ods. 1 ústavy („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) ústavný súd nemá právomoc rozhodnúť o sťažnosti v tejto časti. Právomoc rozhodnúť o prípadnom porušení označených práv sťažovateľa namietaným uznesením najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu mal totiž najvyšší súd ako dovolací súd na podklade dovolania podaného sťažovateľom. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu na rozhodovanie o sťažnosti v tejto časti, čo bolo zároveň dôvodom jej odmietnutia.

9. Z vlastného obsahu (nie však z petitu) sťažnosti, o ktorej bolo rozhodnuté týmto uznesením vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojich práv aj uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V 2/2008 z 26. januára 2009 ako dovolacieho súdu, ktorý odmietol jeho dovolanie, a teda *„vyčerpal... neúspešne všetky právne prostriedky, ktoré mu umožňuje slovenské zákonodarstvo“*.

10. Lustráciou konaní na ústavnom súde bolo zistené, že sťažovateľ spolu so spoluobvineným M. L., obaja zastúpení advokátom JUDr. L. C., R., podali 18. marca 2009 ďalšiu sťažnosť na ústavnom súde, ktorou namietali porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V 2/2008 z 26. januára 2009 ako dovolacieho súdu. V časti sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sťažovatelia uviedli: *„Máme za to, že čl. 46/1 Ústavy SR každému zaručuje právo, aby sa mohol domáhať ochrany svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, pričom nás*

porušovateľ (najvyšší súd ako dovolací súd, pozn.) *o toto naše právo pripravil tým, že naše podanie* (dovolanie, pozn.) *bez dôvodne odmietol. Sme presvedčení o tom, že opodstatnenosť nami podaného dovolania nepochybne vyplýva zo samotného dovolania, kde jeho prípustnosť podrobne rozoberáme, na ktorý rozbor týmto v celom rozsahu odkazujeme.*“

O tejto druhej sťažnosti rozhodol ústavný súd uznesením sp. zn. II. ÚS 134/09 z 2. apríla 2009 tak, že sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu považoval ústavný súd za zrozumiteľné a dostatočne odôvodnené. Ústavný súd v tomto konaní nezistil ani zjavne neodôvodnený, arbitrárny či svojvoľný postup najvyššieho súdu pri výklade a aplikácii zákonného predpisu, a preto v súlade s princípom sebaobmedzovania zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a absenciou oprávnenia ústavného súdu v konkrétnom prípade nahrádzať právny názor najvyššieho súdu sťažnosť odmietol.

11. Podľa § 24 zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej už ústavný súd rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené. Pokiaľ teda z obsahu sťažnosti, o ktorej bolo rozhodnuté týmto uznesením, vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojich práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V 2/2008 z 26. januára 2009 ako dovolacieho súdu, sťažnosť je neprípustná, pretože sa týka veci, o ktorej už ústavný súd rozhodol uznesením sp. zn. II. ÚS 134/09 z 2. apríla 2009 tak, že sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Ústavnému súdu preto neostalo iné, ako týmto uznesením sťažnosť v tejto časti pre neprípustnosť odmietnuť, keďže o namietanom porušení práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu už ústavný súd rozhodol. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že sťažovateľom namietané porušenie (aj) práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým istým uznesením najvyššieho súdu nič nemení na totožnosti tejto veci, keďže v okolnostiach prípadu sťažovateľ odôvodňuje porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tými istými skutočnosťami.

12. Na záver ústavný súd dodáva, že z okolností prípadu sa javí, že advokát JUDr. P.

K. podávajúci sťažnosť, o ktorej bolo rozhodnuté týmto uznesením, zrejme v dôsledku nedostatku komunikácie s klientom (sťažovateľom) nemal vedomosť o sťažnosti, ktorú podal sťažovateľ zastúpený advokátom JUDr. L. C. 18. marca 2009, a teda nemohol mať vedomosť ani o spomenutom uznesení ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 134/09 z 2. apríla 2009, ktorým bola táto sťažnosť ako zjavne neopodstatnená odmietnutá.

13. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní, ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ktoré sú viazané na to, že sťažnosti by bolo vyhovené (zrušenie uznesenia najvyššieho súdu a náhrada trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2009